EDUCAȚIA INCLUZIVĂ- EDUCAȚIE DE CALITATE PENTRU TOȚI

Prof. Badeaon Mariana, Colegiul Economic ”M. Kogălniceanu”, Focșani

Motto: "*Toţi trăim sub acelaşi cer dar nu toţi avem acelaşi orizont.*" - **Konrad Adenauer**

Educația inclusivă este o orientare care presupune o schimbare a modalităților de tratare a problemelor educaționale, bazată pe considerentul ca modificările în metodologie și organizare, aduse pentru a răspunde elevilor cu dificultăți de învățare, sunt benefice pentru toți copiii.

Unitatea de învățământ care depune eforturi pentru a oferi condiții optime astfel încât fiecare elev să poată învăța și progresa cât mai bine este – cel mai probabil – dornică de a deveni o școală incluzivă. Într-o astfel de școală, fiecare elev se simte apreciat pentru ceea ce este și pentru potențialul său; o astfel de școală se străduiește să asigure resursele pentru ca toți elevii și fiecare elev în parte, să își atingă potențialul maxim.

Desigur, procesul de transformare a școlii tradiționale într-una incluziva cere timp și tehnici noi de abordare din partea fiecărui profesor. Obiectivele educației incluzive vizează combaterea neparticipării școlare, ca și a abandonului și eșecului școlar, prin demersuri care depășesc barierele impuse de dificultățile de ordin material, personal, familial sau social cu care se confruntă copiii. În același timp, educația incluzivă vizează asigurarea unor condiții optime de învățare care să ofere tuturor șansa unui start egal în viața din punct de vedere educațional.

Însa ideea de incluzivitate ar trebui să se manifeste în toate școlile, peste tot exista copii care sunt ,,puși la colt" de colegi și de profesori pentru ca nu reușesc să performeze, fără ca școala să le ofere acestor copii sprijin diferențiat. În toate școlile există cadre didactice care nu accepta că părinții au un cuvânt de spus în școală, ceea ce este complet fals, părinții trebuie consultați și priviți ca parteneri ai scolii. Desigur, în comunitățile sărace beneficiile școlii incluzive sunt evidente, poate ca este prima oară când cineva chiar încearcă să identifice și să rezolve câteva din problemele acestor comunități. Pentru multe din aceste scoli este prima dată când cineva se ocupa de formarea cadrelor didactice pentru ca nivelul de profesionalism al acestora să crească și ele sa poată rezolva problemele cu care se confrunta la clasa si în școală, este prima dată când cineva le oferă o minimă dotare materială pentru ca învățarea să se desfășoare într-un mediu agreabil, primitor, și nu unul închis și opresiv.

Oferta școlii de a sprijini copilul prin programe-suport, prin ore suplimentare și prin activități extracurriculare, dar și prin programe de tip *șansa a doua*, care nu se adresează doar copiilor, ci și tinerilor și adulților, toate acestea reprezintă pasul decisiv către eradicarea abandonului școlar și oferirea unei educații de calitate pentru toți copiii . Școala incluzivă facilitează accesul tuturor la o educație de calitate prin:

- ameliorarea și flexibilizarea curriculumului;
- utilizarea unor metodologii de predare –învățare - evaluare centrate pe elev;
- implicarea comunității în viața școlară;
- formarea cadrelor didactice din perspectiva valorilor educației incluzive;
- oferirea de servicii educaționale conform principiului ,,resursa urmează copilul";
- programe de tip "A doua șansă" dedicate persoanelor care au abandonat școala sau nu au frecventat niciodată învățământul obligatoriu;
- îmbunătățirea atitudinilor adulților și copiilor față de diversitatea culturală, umană și etnică dintr-o comunitate.

Pentru ca activitatea instructiv – educativă să fie profitabilă pentru toţi elevii, aceasta trebuie să se realizeze diferenţiat. Educaţia diferenţiată vizează adaptarea activităţii de instruire la posibilităţile diferite ale elevilor, la capacitatea de înţelegere şi ritmul de lucru propriu unor grupuri de elevi sau chiar fiecărui elev în parte.

Pentru ca educaţia copiilor cu cerinţe speciale să fie eficientă, pe de o parte trebuie să aibă un caracter integrat, iar pe de altă parte trebuie să aibă un caracter diferenţiat, să fie adaptată particularităţilor elevilor.

Caracterul integrat al învăţământului ne pune în faţa problematică a situaţiei în care un copil cu handicap este integrat într-o clasă obişnuită. În fapt este vorba pe de o parte de situaţia copilului respectiv, iar pe de altă parte, de situaţia clasei în care este integrat. Sub ambele aspecte, ceea ce urmărim este o bună înţelegere reciprocă, o existenţă socială normală a copiilor, în ciuda diferenţelor existente. Pentru copilul cu handicap aceasta înseamnă a fi înţeles şi acceptat, cu tot ce are el pozitiv, cu tot ce poate aduce vieţii de grup. Această normalizare a relaţiilor este benefică şi pentru ceilalţi elevi, care învaţă să respecte dreptul la diferenţă, sa fie solidari cu semenii lor care întâmpină dificultăţi în viaţă.

Procesul de integrare educaţională a elevilor cu CES include elaborarea unui plan de intervenţie individualizat, în cadrul căruia, folosirea unor modalităţi eficente de adaptare curriculară joacă rolul esenţial.

Raporturile ce se stabilesc cu fiecare elev în parte sunt foarte importante. Elevul trebuie să simtă că este apreciat ca individ. Astfel, elevii vor participa la procesul de învăţământ dupa posibilităţile fiecăruia, cadrele didactice trebuind să-şi adapteze metodele pedagogice în consecinţă.

Bibliografie:

1. A. Ghergut, Sinteze de psihopedagogie speciala, Editura Polirom, 2005
2. Luca, C., Pivniceru, M. – Metodologie de asistență psihosocială a copiilor remigrați, Editura Sedcom Libris, Iași ,2012
3.Mareș, T., Ivan, S., (2013) – Egalitatea de șanse în educație, dezvoltarea personală și integrare socială, Editura Universitară, București, 2013